

ПРЕМА ИСТОИМЕНОМ РОМАНУ ФИЛИПА ГРУЈИЋА
ДРАМАТИЗАЦИЈА ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ

БЛУДНИ ДАНИ КУРАТОГ ЏОНИЈА

НОВОСАДСКО ПОЗОРИШТЕ / ÚJVIDÉKI SZÍNHÁZ И
СТЕРИЈИНО ПОЗОРЈЕ НОВИ САД

УТОРАК, 31. МАЈ / СРЕДА, 1. ЈУН

BASED ON THE EPONOMOUS NOVEL BY FILIP GRUJIĆ
DRAMATIZATION BY DIMITRIJE KOKANOV

THE LUSTFUL DAYS OF HUNG JOHNNY

ÚJVIDÉKI SZÍNHÁZ AND
THE STERIJINO POZORJE NOVI SAD

TUESDAY, 31ST MAY / WEDNESDAY, 1ST JUNE

Редитељка: ЈОВАНА ТОМИЋ	Direction: JOVANA TOMIĆ
Драматизација: ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ	Dramatization: DIMITRIJE KOKANOV
Превод: РОБЕРТ ЛЕНАРД	Translation: LÉNÁRD RÓBERT
Сценографкиња: ЈАСМИНА ХОЛБУС	Set design: JASMINA HOLBUS
Костимографкиња: СЕЛЕНА ОРБ	Costume design: SELENA ORB
Музика: ЛУКА МЕЈЏОР	Music: LUKA MAJOR
Сценски покрет: ИГОР КОРУГА	Stage movement: IGOR KORUGA

Улоге	Cast
--------------	-------------

РОБЕРТ ОЖВАР	OZSVÁR RÓBERT
БЕНЦЕ САЛАИ	SZALAI BENCE
ТЕРЕЗИА ФИГУРА	FIGURA TERÉZIA
АГОТА ФЕРЕНЦ	FERENC ÁGOTA
ИШТВАН КЕРЕШИ	KÖRÖSI ISTVÁN
ЗОЛТАН МОЛНАР	MOLNÁR ZOLTÁN
ФАНИ ДУПАК	DUPÁK FANNI

Фото: АЛЕКСАНДАР МИЛУТИНОВИЋ	Photo: ALEKSANDAR MILUTINOVIĆ
-------------------------------------	--------------------------------------

Представа траје 1 сат и 30 минута	The play is 1 hour and 30 minutes long
-----------------------------------	--

ПИСАЦ

Џонија доживљавам као нарцисоидној мишомана у пошрази за идентитетом. Ко је, међушим, за тебе Џони? Колико себе прекознајеш у њему, колико је он репрезент генерације којој припадаш, а колико жанровској наслеђа coming-of-age сензибилитетом?

Џони је без дилеме роман настао на једном романтичарском наслеђу, *coming-of-age* прича, билдунгсроман, назовимо га како год. Срж је, као и код свих романа сличног кова, потрага за љубављу, самопотврдама, разбијању илузија. Смешно ми је сада да причамо о Џонију као о репрезенту генерације, када се сећам да сам се својски трудио да му дам све одлике неких пређашњих генерација – помињу се шешири, возови, нигде се не помињу телефони, друштвене мреже. (...) Са ове дистанце знам – Џони има нешто носталгично у себи, нешто неухватљиво, трагички. Мислим да је управо и у томе срж Џонија – у константном трагању, у дечачком безобразлуку, у једној неухватљивој жељи да се нешто незаборавно деси. У томе је, изгледа, некад и трагика.

(...)

Упркос томе што живимо у доба политичке коректности, твоји ликови то нису, штавише, врло су некоректни – и друштвено и политички, а то, осим комичког ефекта, ствара и реалистичку уверљивост. На који начин мислиш да је могуће балансирање између некоректности, реалности и доброг укуса? Који је твој став о политичкој коректности?

Клизава је то територија. С једне стране, наравно да мислим све најгоре о политичкој коректности, пре свега јер је досадна и не пружа могућност за забаву, а чињеница је, људи воле забаву. Тако се стварају дела-памфлети, стварају се подобне личности за јавни простор, стварају се наративи који не допуштају да добри буду лоши и лоши буду добри – а у томе је кључ свега – у животу је то тако. Не може дело да функционише ако стално морамо да се ограђујемо од нечега. Замисли да увек постоје фусноте да се објасни да некад стварамо антихероје и да морамо у уста да им стављамо све политички коректне флоскуле да бисмо испунили неке квоте. У томе заиста не желим да учествујем. С друге стра-

не, постоји јавни простор, телевизија, други медији који допиру до ширег аудиторијума, у којем у интервјуима треба јасно разложити људима своје ставове. Некад је и потребно бити политички коректан у одређеним наступима да би се неки виши циљ остварио. Тад прогуташ свој понос и избациш пар коректних флоскула, али знаш због чега то радиш. Зато што имаш циљ. У уметничким делима циљ је ипак мало другачији.

Исидора Милосављевић
(Билтен 16. Јоакимфестивал, 12. октобар 2021)

Филип Грујић (Нови Сад, 1995)

Дипломирао драматургију на Факултету драмских уметности у Београду. Аутор драме *не пре 4:30, ниши после 5:00*, која је добила награду на конкурс Стеријиног позорја, као и награду „Слободан Селенић“. Драма је имала праизведбу у београдском

Атељеу 212 под називом *Пред свињање*. Представа по његовом тексту *Велика дејресија* у извођењу Српског народног позоришта била је у такмичарској селекцији 66. Стеријиног позорја. Аутор романа *Блудни дани курајто* *Џонија* и *Подстианар*, драма *Тамо иде левају*, која је ушла у најужи избор на конкурс Стеријиног позорја за драмски текст и била јавно читана у Шапцу, *Овде је лепо – сечем дрво, једем йасуљ*, која је имала премијеру у марту 2018. у београдском Народном позоришту у режији Миље Мазарак, *Како ја ово сину да објасним?* (Позориште младих Нови Сад). Радио као драматург и адаптирао *Шехерезаду* за потребе истоимене представе на сцени Космодром (Дорћолско народно позориште). Добитник стипендије ФЦС-а за развој сценарија *Руја*. Сценариста кратког играног филма *Глаг*. Филм је био део бројних међународних фестивала (Тел Авив, Солун, Херцег Нови, Изола, Софија, Букурешт...), а добио је награду за најбољи сценарио на фестивалу SEECs у Букурешту, као и награду публике у Мостару. Добитник награде за драмско стваралаштво „Борислав Михајловић Михиз“ за 2020. годину.

РЕДИТЕЉКА

Новосадско позориште је познато по бројним сарадњама са тешујућим уметницима. Како је дошло до сарадње са овим ансамблом и како је било њихово путовање кроз ову представу?

На прво читање романа Филипа Грујића, пожелела сам да га поставим на сцену. Постоје неки пројекти, идеје које чувам за „идеалне“ услове, што значи да степен компромиса који је неминован током реализације хоћу да сведем на минимум. То су пројекти који су ми важни интимно, и „Џони“ је један такав случај. Пратећи рад глумаца овог позоришта схватила сам да ћу бити срећна, односно почаствована ако са њима спроведем ову идеју.

Ко је заправо Кураћи Џони?

Зависи кога питате и из ког контекста га анализирате, лепота тог лика је што је за свакога нешто друго, јер ни сам не зна ко је; то је тема представе, одрастање. Ако гледамо књижевност, препознаћемо мотиве и, или, атмосферу Роберта Цука, можда Баала, младог антихероја свакако, као код Лагарса у *Сам крај свећа*, Керуака... Ако бинцујемо Netflix, препознаћемо Џонија као једног од инди надобудних, духовитих клинаца у *The end of the fucking world*, *Generation +*, списак је дуг. Филип Грујић кроз поетски реализам креира „дете нашег доба“ – намерна је аналогија са Фон Хорватом. Џони није толико милитантан, али јесте представник, глас једне генерације. За мене лично, Џони је духовит, храбар, рањив, размажен и, пре свега, безобразан а тога нам данас баш фали.

Разговор водила Јована Ибрајтер
(*nova.rs*, 25. јун 2021)

Јована Томић (Београд, 1990)

Основне дипломске и мастер студије завршила је на Факултету драмских уметности у Београду, на одсеку Позоришне режије. Режирала је представе (избор): *Господин Бидерман* и *Иромани*, *Урнебесна шама*

(Атеље 212), *Лолита* (Мадленианум), *Босоноги у парку*, *Лисистрата* (Народно позориште Суботица), *Наћан Мудри*, *Мој муж* (Југословенско драмско позориште), *Ливада јуна шама* (Народно позориште Београд), *Крећање* (Битеф), *Боли коло* (Народно позориште Ужице), *Блудни дани кураћио Џонија* (Новосадско позориште), *Мидлсекс* (Српско народно позориште), *Деца Сунца* (Црногорско народно позориште).

У оквиру интернационалних програма усавршавања, била је део ASSITEJ-а (Франкфурт, Капошвар), New Tides platforme (Бристол), фестивала *Bussole rotte* (Милано), *YOUPerform* програма (Thalia theatre Хамбург и Југословенско Драмско позориште), чланица жирија на 55/56. Битефу и бројних других.

Добитница награда „Неда Деполо“ и „Бојан Ступица“. Представа *Крећање* освојила је бројне награде у оквиру 66. фестивала Стеријино позорје.

КРИТИКА

НЕНАГРАЂЕНИ ЏОНИЈЕВ ЉУБАВНИ БЛУД

Ако је данас могућа пустоловина попут *Одисеје*, њен актер није отац који тражи пут до дома и породице – него „блудни син“ који, трагајући за оцем – а истовремено (привидно?) супротстављајући се „женском“ принципу – настоји да пронађе себе. Полазећи од дрске, разбарушене, инфантилно мудре и суморно безобразне романескне минијатуре Филипа Грујића *Блудни дани кураћио*

Џонија, „провучене“ кроз динамичну, жанровски лукаво „неуравнотежену“ драматизацију Димитрија Коканова, редитељка Јована Томић нам, у садејству са маштовитом групом сарадника и агилном глумачком екипом Новосадског позоришта, подастире интригантан пример овакве „изокренуте потраге“ – причу о кобним добицима и драгоценим поразима.

Протагонист Грујићевог романа је („курати“) Џони, самосвесно изгубљени невини заводник. Као зависник од секса гладан љубави, он се отискује на путовање Нови Сад – Нирнберг – Беч – Гетеборг – Варшава – Праг – Нирнберг, да би се, богатији за неколико дилема (и једног пса), у завршници поново обрео на прагу новосадске празнине. А како и приличи сваком, па и данашњем Одисеју, пустоловина Грујићевог Џонија – уобличена сочним, а вишезначним суочељавањем јунаковог самоиспитивања и провокативног обраћања читаоцу/гледаоцу – претежно се и састоји од прагова и празнина.

(...) Сажимајући економично и уверљиво сложену мотивску мрежу и – покаткад „расута“ – наративна жаришта романа у јединствену сценску нит, Димитрије Коканов је, најпре, успео да суптилно предочи процес жанровског „преливања“ – како у погледу реакција јунака, тако и збивања којима овај присуствује (или их сам гради). Тако, ироничну визуру завођења Мари смењује апсурдни хумор сцене судара шведског воза са лосом (!) и пародирање породичне идиле Пријатељевог кума, а цинизам који сенчи фериботску ноћ са Финском Курвом неосетно се претапа у суморну атмосферу прашког сусрета са оцем – да бисмо се, при крају, поново затекли у просторима ироније.

Следећи у ширем смислу пише програмски исказ „То је све истина, али ништа није искрено“, Коканов успева да фигуру Џонија учини јунаком збивања у којем дистанца, лирско вишегласје и коментар постају ефикасни „мотори“ једне конкретне, напете пустоловине идентитета. С друге стране, ликови попут Пријатеља, Мари или Оца у његовој драматизацији досежу димензију заокружених, препознатљивих али не и типизираних актера.

Определивши се, с једне стране, за сценски простор који диктира блиске контакте с публиком и крупне планове глумаца – сцена Јасмине Холбус својим крајевима „обгрљује“ гледалиште, док

по средини у њега „продире“ издигнутом пистом (симболизујући сексуални „апеал“ јунака) – а с друге, за промишљено стилизовање у одигравању поменутих жанровских нијанси, Јована Томић постиже парадоксални утисак истовремене блискости и растројства. На специфичан начин, таквом ефекту доприносе и костими Селене Орб – стилизација са једном „заумном“ нијансом. У ширем контексту, редитељка се такође користи сличним поступком парадокса. Џонијеви искази, наиме, било да се ради о иронично заиграним завођењима, суздржаним емотивним изливима или равнодушношћу замаскираним сањарењима, предавају се не само као коментари упућени публици већ и као реплике које, иако усмерене према саговорнику, очигледно потичу из другог времена (и места). Таква метода „ишчашеног“ представљања знатно доприноси вишезначности кључних призора, по најпре секвенци сусрета Џонија и оца: откривајући јунаку да му је од жуђеног оца преостао само траг, Јована Томић маштовито и иронично поентира – да је и читава његова пустоловина тек понављање, дуго одлагано суочавање са собом. Здруживши овај поступак са пажљивим и уверљивим развијањем спектра жанровских нијанси коју јој пружа драматизација, редитељка пред нама постепено развија повест о самоспознаји једне „блудне“ а невинне, опсесивне, али никада посесивне личности.

Речју, антијунака нашег доба, чијим спрдњама и очајањима, самообманама, и нехотичним суровостима, дисциплинован и иро-

нији али и самопоказивању склон сензибилитет Роберта Ожвара у насловној улози даје потпуно отелотворење. У стилском, емотивном и физичком погледу, остали из глумачке екипе му успешно „секундирају“, пре свега Бенце Салаи (Пријатељ) и Агота Ференц (Финска Курва), али и Иштван Кереши, Терезија Фигура, Золтан Молнар и Фани Дупак.

Светислав Јованов
(*nova.rs*, 29. јун 2021)

На путу за југ

Опустошени простор и наш јунак на сцени. Његов Пријатељ, који га делом прати у пустоловинама, јесте на трагу Зганарела овога времена, ако одмах, а можемо и то, Џонија сагледамо као Дон Жуана, уме да буде и разметљив и заводник. Односи јунака са другима говото су пластични, једино је он недвосмислено жив и гоњен потрагом за оцем.

Роберт Ожвар Џонија игра као веома живог, управо онаквог каквим га замишљамо: егостичног, рањивог и харизматичног, делом Дон Жуана, који као и сви заводници јесте осуђен да остане сам. Уколико у тој улози остане.

(...) Свакако Грујићев наратив јесте врста одисеје, јер свака потрага, напослетку, то јесте.

Димитрије Коканов као драматург пажљиво прати основну Грујићеву приповедачку нит, дајући јој потентан сценски ритам, он нас суочава са глађу за животом, с једне, и жестоком усамљеношћу, с друге стране, нашег јунака. Гледалац причу прати ишчекујући напетост сусрет са Оцем.

Како то обично бива, када су у питању велика очекивања, а она су ту, иако се Џони целим путем од њих брани, готово је неминовно разочарење, изостанак катарзе или неке врсте темељног разрешења. Харизматични отац је напакон ту, али незаинтересован за сина којег је добио у младости. Отац је ту, али, са новом породицом, младом женом и децом. Наш јунак не налази место поред оца, не налази ни утеху, ни потицај. Он даље ради оно што једино може: наставља свој пут.

Како говоримо о пикарској структури дела, Џони сазнаје да је он успут направио дете и хоће да „исправи неправду“ да га призна и да буде уз своје дете док расте. Касно је за то, како је он од те девојке, наравно, побегао, она је нашла другог мужа и оца детету, тако да наш јунак бива одлучно искључен из приче о одрастању своје ћерке. Разочаран сусретом са својим оцем, одмах затим наилази на забрану да и сам буде родитељ. Дубоко онеспокојавајуће.

Оно што редитељка Јована Томић врло тачно истиче као доминантне тачке текста јесу лутање јунака, надобудност у којој истина има шарма, а иза које се крије Џонијева несигурност и пустош која се осећа у његовом постојању, усамљеност у којој нема никога да му помогне, да га заиста чује. Простор на ком се комад игра јесте скучен и дефинише га осећање пустиши. Сценографија Јасмине Холбус дочарава атмосферу запуштених метро станица, успутних тоалета... Осећај подземног, мутног, тескобног и усамљеничког простора. Такав је и осећај који доносе ноћни клубови у које залази наш јунак, то је осећај света.

(...) Кореографија Игора Коруге дефинише односе Џонија и његових сапутника, њега и групе која је често ту да би му онемогућила довољно широк поглед на стварност.

Изврсна музика Луке Мејџора и прати и креира ритам представе.

Наташа Гвозденовић
(*Време*, 13. јануар 2022)

КУРАТО ПОЗОРИШТЕ

(...) *Блудни дани курајшој Цонија* роман је који нас својом свежим и поетским језиком води на необично књижевно путовање. Главни јунак је у потрази за оцем ког је давно, како сам каже, *изубио у њисоарима цез клубова* – отац је мистичан, неухватљив, у исто време привлачан и застрашујућ – управо онакав какав је Цони за нас, читаоце романа и гледаоце представе. Цони је модеран трагички јунак, налик јунацима из романтичарских романа деветнаестог века, оштроуман, уображен, надмен, разметљив, и стално на ивици жилета у реалном свету. Његово бурно путовање на релацији Беч – Гетеборг – Варшава – Нирнберг – Београд пуно је алузија на однос истока и запада, узвишеног и ниског, прљавог и чистог, наших посрнућа и псеудоподвига, а овај трагички јунак заправо је персонификација Србије: он је и *enfant terrible* и митоман, човек који слепо уздиже себе несвестан својих недостатака, неспреман да прихвати реалност до самог краја своје путоловине. И све је то јако изазовно и атрактивно инспиративно да се постави на саму сцену.

У сјајном ансамблу Новосадског позоришта насловну улогу игра Роберт Ожвар. Енергичан, *sexу*, полетан и самоуверен и заљубљен у самог себе, какав је био на почетку представе, мења се у једног осећајног, повређеног и рањивог младића. Глумачке трансформације које су заиста сјајне. И оно што је важно све је савремено,

урбано, нешто са чиме се млада публика може поистоветити и разумети. Представа даје једну слободу, један оптимизам, да вратимо у себе, у своје ставове у оно што јесмо. Да не треба нико да нас мења. Кога волимо, где волимо, ко су нам и какви су нам пријатељи. Један прави слободарски и авантуристички дух, који нас води кроз љубавне путоловине главног јунака.

Марко Радојичић
(*Ојштимист* маџазин #061, 23. август 2021)

WRITER

FILIP GRUJIĆ (NOVI SAD, 1995)

Graduated Dramaturgy from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade. He wrote the drama *not before 4:30 AM nor after 5 AM* that won the Sterijino Pozorje Award, as well as the Slobodan Selenić Award. This drama had its first performance in the Atelje 212 and was titled *Before Sunrise*. His play *Great Depression* was produced by the Serbian National Theatre and participated in the Competition Selection of the 66th Sterijino Pozorje Festival. He published the novels *The Lustful Days of Hung Johnny* and *Tenant*, dramas *Where They Sing* that was shortlisted for the Sterijino Pozorje Drama Contest and was read before an audience in Šabac; *It Is Nice Here – I Cut Trees, I Eat Beans* that had its first performance in the National Theatre in Belgrade in March 2018; *How Do I Explain This to My Son?* that is being performed at the Youth Theatre in Novi Sad. He worked as a dramaturge and he adapted the character of Scheherazade for the eponymous play on the Kosmodrom stage in the Dorćol National Theatre. He was awarded a scholarship by the Film Centre of Serbia for the development of the film *The Hole*. He wrote the screenplay for the movie *Hunger* which participated in a number of international festivals (Tel Aviv, Thessaloniki, Herceg Novi, Izola, Sofia, Bucharest, etc.), and received the Award for the Best Screenplay at the SEECS Festival in Bucharest and the Fan Favorite Award in Mostar. He won the Borislav Mihajlović Mihiz Award in 2020.

DIRECTOR

JOVANA TOMIĆ (1990)

Finished her bachelor's and master's studies at the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, at the Theatre and Radio Direction Department. Directed the following plays (a selection): *The Arsonists*, *Hilarious Mom* (Atelje 212), *Lolita* (Madlenianum Theatre), *Barefeet in the Park*, *Lysistrata* (National Theatre in Subotica), *Nathan the Wise*, *My Husband* (Yugoslav Drama Theatre), *On the Darkening Green* (National Theatre in Belgrade), *Movement* (Bitef Theatre Belgrade), *Boli Kolo* (National Theatre in Užice), *The Lustful Days of Hung Johnny* (Újvidéki Színház Novi Sad and the Sterijino Pozorje), *Middlesex* (Serbian National Theatre), *The Children of the Sun* (Montenegro National Theatre). She participated in international development programs in Frankfurt, Bristol, Milano, and Hamburg, and was a jury member on the 55th/56th Bitef Festival. She won the Neda Depolo and Bojan Stupica Awards. Her play *Movement* won multiple awards at the 66th Sterijino Pozorje Festival.

REVIEWS

JOHNNY'S LABOUR'S LOST

If an adventure like *The Odyssey* is possible today, its actor is not a father looking for a way home and to his family – but a “prodigal son” who, searching for his father – and, at the same time (seemingly?), opposing the “female” principle – tries to find himself. Based on the insolent, messy, infantile, wise, and the gloomily rude novelistic miniature of Filip Grujić, *The Lustful Days of Hung Johnny*, “seen” through the dynamic, wise, and cunningly “unbalanced” Dimitrije Kokanov's dramatization and Jovana Tomić's direction, in collaboration with Újvidéki Színház Novi Sad, this play presents an intriguing example of such a “twisted search” – a story about fatal gains and precious defeats.

The protagonist of Grujić's novel is (“hung”) Johnny, a self-consciously lost innocent seducer. As a sex addict hungry for love, he embarks on a journey from Novi Sad to Nuremberg, Vienna, Gothenburg, Warsaw, Prague, and Nuremberg, only to, enriched by dilemmas (and one dog),

find himself back home in the end, on the threshold of the Novi Sad void again. And as befits everyone, even today's Odysseus, the adventure of Grujić's Johnny – shaped by the juicy and ambiguous confrontation of the hero's self-examination and provocative contact with the reader/viewer – mostly consists of thresholds and gaps.

(...) Summarizing the economically and convincingly complex network of motifs and – sometimes “scattered” – narrative focal points of the novel into a single narrative, Dimitrije Kokanov, first of all, managed to subtly present the process of genre “overflow” – both in terms of heroic reactions and events that he attends (or builds himself). Thus, the ironic vision of seducing Marie is replaced by the absurdly humorous scene of the collision between a Swedish train and a moose (!) and a parody of the family idyll of the Friend's Godfather, and the cynicism that overshadows the ferry night with the Finnish Whore merges into a gloomy atmosphere. In the end, they found themselves again in the spaces of irony.

(...) Having opted, on the one hand, for a stage space that dictates close contact with the audience and close-ups of the actors, Jasmine Holbus's stage “embraces” the audience, while in the middle it is “penetrated” by a raised runway (symbolizing the sexual “appeal” of the characters) – and, on the other hand, for thoughtful stylization in acting the mentioned genre nuances, Jovana Tomić achieves a paradoxical impression of simultaneous closeness and disorder. In a specific way, Selena Orb's costumes also contribute to such an effect – the stylization with a “smart” overtone. In a broader context, the director also uses a simi-

lar procedure of paradox. Johnny's statements, whether they are ironic seductions, restrained emotional outbursts, or indifferently disguised dreams, are presented not only as comments addressed to the audience but also as replicas that, though directed at the interlocutor, obviously come from another time (and place). This method of "displaced" representation significantly contributes to the ambiguity of key scenes, especially the sequence that portrays the meeting between Johnny and his father: revealing to the hero that he has nothing by a trace of his longed father left, Jovana Tomić imaginatively and ironically points out – the entire adventure is a repetition, a delayed confrontation with oneself.

(...) In a word, Ozsvár Róbert, playing the title role, fully embodies the antihero of our time, in a way to show his ridicules, despair, self-deception, involuntary cruelties, discipline, and irony, but also his sensibility prone to self-showing.

Svetislav Jovanov
(nova.rs, 29th June 2021)

GOING SOUTH

(...) Certainly, Grujić's narrative is a kind of an odyssey, because every search ultimately is precisely that.

As a playwright, Dimitrije Kokanov carefully follows Grujić's basic narrative thread, giving it a potent stage rhythm, confronting us with our

hero's hunger for life, on the one hand, and fierce loneliness, on the other hand. The viewer follows the plot, anxiously awaiting the meeting with the Father.

As it usually happens, when it comes to high expectations, and they are present, although Johnny defends himself from them, disappointment, the absence of catharsis, or some kind of thorough resolution is almost inevitable. The charismatic father is finally here, but uninterested in the son he got in his youth. The father is there, but with a new family, a young wife, and children. Our hero does not find a place next to his father, he finds neither consolation nor encouragement. He continues to do what he can only do: continue in his own way.

(...) What director Jovana Tomić very accurately points out as the dominant points of the text are the wanderings of the heroes, the future in which the truth has charm, and behind which lies Johnny's insecurity and devastation felt in his existence, loneliness in which there is nobody to help him and to hear him out. The stage where the play is performed is cramped and defined by a sense of desolation. Jasmina Holbus's scenography evokes the atmosphere of neglected metro stations, passing toilets... The feeling of an underground, murky, cramped, and lonely space. Such is the feeling brought by the nightclubs that our hero goes to, it is the feeling of the world.

(...) Igor Koruga's choreography defines the relationship between Johnny and his companions, him and a group that is often there to prevent him from having a wide enough view of reality.

Luka Major's excellent music accompanies and creates the rhythm of the play.

Nataša Gvozdenović
(Vreme, 13th January 2022)

